

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2007. máj.–jún.
XII/3. szám

Ára: 270,- Ft

Lócse, kegyszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Te vagy a pihenés, öröm, vidámság

*Szent vagy, Uram, Istenem,
egyedül te művelsz csodákat.
Mindenható Király vagy,
szent Atya, egek és földek Királya.
Hármas, és mégis egy vagy, Úristen.
Te vagy a jóság, a legfőbb jóság, éltető és igaz Isten.
Te vagy a szeretet, a szerelem, te vagy a bölcsesség.
Te vagy az alázatosság, a türelem, a biztonság.
Te vagy a pihenés, az öröm és a vidámság.
Te vagy az igazság és megbocsátás.
Te vagy a gazdagság, a szépség, a béke.
Te vagy védelmezőnk és őrzőnk.
Te vagy az erő és a felfrissülés.
Te vagy reményünk, hitünk, édességünk.
Te vagy az örök életünk,
hatalmas és csodálatos Úr,
mindenható Isten,
irgalmas Megváltó.*

*Assisi Szent Ferenc
(1191 v. 1182–1226)*

Tartalomjegyzék

Franz Spirago: Mária neve és megtisztelő címei	1
Az Üdvözlégy és a haldokló tudós	3
Szentek és az Oltáriszentség	4
Árvai-Nagy Bálint: Az Eucharisztia és az államférfi	6
Urunk mennybemenetelére	7
Pünkösdre.	8
G. M. Oury: A Szentháromság és a keresztény nép	10
Török József: A papság kegyelme	14
Kovács Gábor: Működik	15
A 4, mint a Kereszt és a világmindenség jele	22
Az alázatos lélek	24
Prófécia a magyarokhoz	26
Mária kegyhelyek	
A lőcsei kegyeszobor	27
Rózsafüzér	
Megszabadítás rózsafüzér	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón

Limanowa — kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Mária neve és megtisztelő címei

Franz Spirago

1. *E név: Mária, úrnőt jelent, és hatalmas erő a gonosz lélek ellen.*

Mária, héberül Mirjam, a szír nyelvben annyit jelent: úrnő. A Boldogságos Szűz úrnő, mégpedig királyi úrnő, mert ő az ég Királyának Anyja.¹ Szent Athanáz szerint: „Mivel Krisztus Király és Úr, Anyja is királynő és úrnő”. Damaszkuszi Szent János pedig így ír: „Midőn Mária a Teremtőnek Anyja lett, úrnője lett minden teremtménynek”. Az „úrnő” cím Máriát azért is megilleti, mert Isten az égben minden angyal és szent fölé magasztalta őt, tehát őt tette meg az ég Királynőjének.

Feltűnő, hogy Mária neve latinul *tengerek*-et jelent. Nagy Szent Albert szerint Mária nevének a latin szóval való megegyezése jelzi azt, hogy az Istenanya „a kegyelemnek tengeré”. Agredai Mária a Prédikátorok könyve 1,7-ről elmélkedve így ír: „Ebbe a nagy tengerbe folyik egybe Isten kegyelmének minden folyama.”

Mária neve hatalmas erő annak, aki ájtatosan ejti ki azt. Szent Bernát szerint: „Az ördögök reszketnek, ha csak hallják Mária nevét”. Kempis Tamás pedig így ír: „Az emberek földre esnek, ha közelükbe villám csap le. Így zuhannak az ördögök is le, ha Mária nevét hallják”.

2. *Máriának legszebb megtisztelő címe az Istenanya név.*

Szent Bernát Máriáról tartott beszédeiben mintegy száz megtisztelő címet használ, amelyeket jórészt a Szentírásból gyűjtött össze. Krétai Szent András több mint hatvan címet és jelképet sorol fel, melyek mind Mária kiválóságát jelzik. Ha Isten Anyját megtisztelő címekkel halmozzuk el, végeredményben Istent dicsőítjük, hogy ily nagy kegyelmekkel és kiválóságokkal ajándékozta meg egyik teremtményét. Tehát Isten jóságát dicsérjük, mint ezt Mária is megtette a Magnificat himnuszában. „Nagyot cselekedett velem a hatalmas, kinek szent a neve”. Bármily megtisztelő címet adjunk is Máriának, túlzásba sohasem esünk, hiszen, mint montforti Grignon is írja, Mária „Isten legszebb remekműve”.

¹ Szent Gellért legendája szerint: „ez a nép (hun elődeink) úrasszonynak (úrnőnek) nevezi Máriát, ez a név fenn van tartva az Ő számára.” (a szerkesztő)

Az Isten lelke, a Szentlélek által megvilágosodott szentek mind hirdetik, hogy Isteneen kívül nincs szebb, felségesebb, tiszteletreméltóbb, hatalmasabb lény, mint a Boldogságos Istenanya.

3. *Joggal nevezzük Máriát „mater admirabilis-nak, csodálatraméltó Anyának.*

a) Mária csodálatos fogantatásában; a Szent Születés anyja, Szent Anna asszony eredeti bűn nélkül foganta. Ezt ünnepli az Egyház december 8-án, a Szepőlétlen fogantatás ünnepén. Oly szépen imádkozza e napon az Egyház: „Egészen szép vagy, ó Mária, és nincs benned szepőlő!”

b) Csodás az a körülmény is, hogy Mária férfi közreműködése nélkül, egyedül a Szentlélek ereje által lett Megváltónknak Édesanyja.

Erre céloznak az angyalnak Szent Józsefhez intézett szavai is: „Vedd a gyermeket és anyját, és fuss Egyiptomba”. Majd pedig hét évvel később: „Vedd a gyermeket és anyját, és menj vissza Izrael földre, mert meghaltak azok, kik a gyermek élete ellen törtek.” Tehát nem így szólt az angyal: „Vedd gyermekedet és feleségedet”. Szent József csak nevelőatyja és nem édesapja volt az Úr Jézusnak.

c) Csodálatos az is, hogy Mária szűz és anya is egyszerre. Férfi nélkül lett anya, tehát szűz maradt.

d) Csodás Krisztus születése is. Mária fájdalom nélkül szülte Fiát; a gyermek Jézus Anyja testének megsértése nélkül jött e világra, olyanképpen, mint amidőn az Üdvözítő zárt ajtókon keresztül megjelent, vagy midőn húsvét reggelén a kővel elzárt sírból feltámadt.

e) Csodás az a körülmény is, hogy Mária teste mindjárt halála után fölébredt halottaiból, és az angyalok fölvitték az égbe. Ezt ünnepli az Egyház augusztus 15-én, Mária mennybevitelének vagy Nagyboldogasszonynak ünnepén.

f) Csodás az is, hogy Mária egész életében ment volt minden, még a legcsekélyebb büntől is.

g) Végül Mária csodálatra méltó Anya azért is, mert Anyja lett a Teremtőnek, a második isteni Személynek; de egyúttal Anyja a teremtményeknek is, fogadott Anyja az embereknek: Krisztus Urunk a kereszten adta őt Anyánknak.

Az Üdvözlégy és a haldokló tudós

Èmile Littrè (1801–1881) francia tudós, aki filozófiai művek mellett megírta a francia nyelv történetét, egész életében lelkes materialista volt, vagyis hitetlen. Mégis, halála óráján megtért. Ezt már előre jelezték azon tettei, amelyekből következtetni lehetett lassú, titkos lelki fejlődésére. Mindig hagyta, hogy felesége és leánya teljesítsék vallási kötelességeiket; péntekenként ő is velük böjtölt.

Az 1860-as évektől kezdve Franciaországban a katolikus iskolákat az állam be akarta zárni azzal, hogy megtagadta tőlük az anyagi támogatást, hiába voltak a törvények. (Mintha csak ma lenne Magyarországon!) Littrè a Notre-Dame-des-Champes plébánosának minden évben átadott háromszáz aranyat az egyházi iskolák támogatására. A jezsuita atyák által fenntartott kollégiumok bezárása ellen nyilvánosan tiltakozott. Élete vége felé vallásos témájú könyveket is olvasott, például Lacordaire domonkos rendi szerzetes nagyírú beszédeit és a katekizmust.

Kevéssel halála előtt elégette végrendeletét, amelyben az állt, hogy pap nélkül temessék. És amikor az őt ápoló apáca a rózsafüzért imádkozta az ágya mellett, mindig vele mondta: „imádkozz értünk bűnösökért”. Ezt mondta: „siratom bűneimet és nem tudok kitől bocsánatot kérni.”

Isten megjutalmazta ezeket az első, felé tett lépéseit. Littrè nem volt megkeresztelve, és a halála előtti éjszakán erősen felindulva hívta feleségét. „Elveszett vagyok – mondta neki –, kereszteljen meg.” Littrè asszonya örömmel és azonnal teljesítette a haldokló kérését, nehogy a papra várva késő legyen. Littrè elmondta a Hiszekegyet és Istennel megbékülve távozott ebből a világból odaát. A közeli templomban ravatalozták fel, onnan temették, keresztényi módon. Hitetlen tudós társai előtt még holtában is tanúságot tett későn, ám mégis megtalált katolikus hitéről.

(Fordította: Török József)

Szentelek és az Oltáriszentség

A reformáció után a katolikus hitélet nagy lenületet vett. Ez a megújulás Trientből indult ki. Itt gyűltek össze zsinatra (1545-1563) a kor egyházi nagyjai és tudósai. Innen küldték ki azt a bizottságot is, amely a régi liturgia alapján végleg megállapította a szentmise szertartásait a legapróbb részletekig. E fáradságos munka V. Szent Pius pápa alatt fejeződött be, aki 1570. július 14-én az egész világra kötelezőleg elrendelte az új misekönyvet, Misszálét. Egyes szerzetesrendeknek és egy pár egyházmegyének azonban megengedte, hogy eddig használt régi misekönyvük szerint misézhesseken továbbra is, mivel az ő sajátos misekönyvük már legalább kétszáz éve használatban volt náluk. Természetesen nagyon kevés eltérés van ezen régi misekönyvek és a kötelező új között, mert hisz ez is csak több régi alapján, azok egységesítésével készült. Ma tehát az egész világon ezt, a trienti zsinat-bizottság által összeállított misekönyvet használják mindenütt, ahol a római katolikus egyház szertartása szerint végzik az istentiszteletet.

A misekönyv, a szertartások története ezzel be is fejeződött. Most már csak a változó részek közé rak az Egyház újabb és újabb virágokat, az újabb és újabb szentelek szebbnél-szebb miseimádságait. Ezzel lesz egyre változatosabb, egyre kedveltebb a mindennapi misemondás és misehallgatás. Tehát a szentmise azért az ő szertartásainak és régi szövegének változhatatlanságában nem vált holttá. Él tovább a századokon keresztül egészen a világ végéig. Ezután is mindig vannak szentjei a szentmisének, akik különösen megérik a szentmise lüktető erejét és mintegy azon nevelődnek, abból élnek. Ezekről lesz most még pár sorban szó.

A XVI. században feltűnt életszentségével egy jámbor szerzetespap, Avellinó Szent András (†1608), kinek minden öröme az volt, hogy misézhetett.

Élete utolsó napján is hűséges kísérőjével, Jakab testvérrel misézni indult. A 86 éves pap szokatlanul bizonytalan léptekkel járt és a testvér kérte is, hogy forduljanak vissza. Ő azonban bízott: „Megsegít az Isten!” Fölment az oltárhoz, ott elhelyezte a kelyhet. A misekönyvet is kinyitván, ismét lejött, hogy elkezdje a lépcsőimát: Introibo ad altare Dei (Bemegyek az Úrnak oltárához). A testvér észrevette, hogy e szavaknál megingott s zavarában nem felelte a ministráns mondanivalóját. András megismételte az előbbi verset: Introibo... De erre mindjárt le is hanyatlott Jakab testvér

karjaiba, hogy ott harmadszor is elstutogja: Introibo ad altare Dei. Még aznap este bement Ura örömébe. Akit reggel nem szólíthatott le az oltárra, azt este már színről-színre láthatta: az Úr Jézust.

Majdnem ugyanabban az időben halt meg a szentségi Jézusnak nagy rajongója: Szolánói Szent Ferenc is (†1613), kinek tisztelete a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt határtalan volt.

Sokszor éjnek idején kiosont szerzetesházából a főoltárhoz, letérdelt a legelső lépcsőre és szemét a tabernákulumra szegezte. Örömeiben nem egyszer újjongva leborult a földre, megsókolta azt, majd visszafutott hegedűjéért, s ihletteben gyönyörű dalokat rögtönzött. Mise közben – a legenda szerint – az áhítattól levegőbe emelkedett s titokzatos fény áradt belőle. A szerzetestestvérek és a városiak versengtek, hogy neki ministrálhassanak.

Az 1789-es francia forradalom véres napjaiban élt Postel Szent Mária Magdolna (†1846). Egy kis halászfalu leánya volt. A legveszedelmesebb napokban felszólította a plébánosukat, rejtse el náluk az egyik szobában az Oltáriszentséget.

Úgy is történt, és ő élete kockáztatásával örködött a legdrágább kincs felett. Házukba vitte a templomi felszerelést és plébánosuk és több halálraítélt pap náluk rejtőzködött. Ő gyűjtötte össze a hithű halászokat, hogy mint valamikor a katakombákban, – éjjel hallgassanak szentmisét. Ő készítette elő a gyerekeket az első gyónásra és áldozásra s az a nagy kegyelem jutott neki osztályrészüll, hogy szíve fölött vihette az Úr Jézus testét a betegeknek. A forradalom alatt valóban az volt, aminek a boldoggáavatási okirat mondja: „virgo sacerdos” papi szűz.

A múlt század elején élt egy kedves, fiatal szent, a Fájdalmas Szűzről nevezett Szent Gábor passzionista szerzetesnövendék (†1862). Róla olvassuk, hogy a szentmisén oly meghatottsággal volt jelen, mintha csak a Kálvárián lett volna.

Úrfelmutatáskor szinte átszellemült és oly merőn és kigyulladt szemekkel csüggött a szentostyán, mintha a kenyér színének fátyola nélkül látta volna az Urat. Ha csak szerét ejthette, naponkint több szentmisét is hallgatott. Reggelenként fölkelte magában azt a szándékot, hogy jelen szeretne lenni minden szentmisén, melyet aznap az egész világon bemutatnak és a maga részéről is be akarja mutatni valamennyit az Istennek. Mikor sekrestyés volt, nagyon vigyázott rá, hogy minden tiszta és illő legyen és a szentmisében csak egészen szép, hibátlan ostyát használjanak. Azt akarta,

hogy a szentségi oltár állandóan virágdíszben álljon és ha a kertben nem talált, a mezőn szedett hozzá virágot.

Röviden még meg kell emlékeznünk a nemrég (1925-ben) szenttéavatott s annyira tisztelt Lisieuxi Szent Terézről is (†1897). Önéletrajzában írja még gyermekkoráról: „Minden hét meghozta a maga kedves napját: a vasárnapot. Mily napsugaras volt e nap! Az Úrnak napja, a nyugalom napja volt az! Elsősorban is kis családunk résztvett a nagymisén...” Majd később, amikor szerzetes lett és a zárdában rábízták a sekrestyés tisztséget, így ír: „Örültem annak, hogy a szent edényeket érinthettem és hogy a kis Jézus pólyáit, – a kehelyruhákat – is én készíthettem, melyekre Ő az égből értünk leszállt. Éreztem és tudtam, hogy buzgónak kell lennem és gyakran ismételttem a szerepek szentelésénél használatos szavakat: Szentek legyetek, kik az Úr edényeit hordozzátok.”

Az Eucharisztia és az államférfi

Árvay-Nagy Bálint

Már gyermekkoromban sokat hallottam gróf Apponyi Albertről, mint politikusról s államférfiúról. Mint kereszténnyel akkor találkoztam vele, mikor egy téli vasárnap lakásán miséztem s ő ministrált.

A komolyan hívő embernek komoly, épületes miseszolgálata egyenesen zavarba hozott engem, a papot. Nem az zavart engem, hogy a nagy államférfi segít nekem a szent áldozat bemutatásában, hanem az az összeszedettség, az az alázat, mellyel hódolt az eucharisztikus Krisztusnak.

S mikor magához vette az Úr Jézust a szentáldozásban, a pusztá padlón térdelve fogadta Őt, nem térdeplőn, nem valami puha párnán!

Apponyi gróf gyakori áldozó volt; a Kapisztrán templom (a budapesti helyőrségi templom) hívei sokszor épültek, mikor velük egysorban az áldozatórácsnál magához vette az élet Kenyerét.

Imádságos lelkületű volt a gróf. Egy alkalommal a villamoskocsiba szállt, s mivel velem szemben üres hely volt, leült; még akkor nem ismertem. A gróf jobb kezét állandóan zsebében tartotta s ujjai rövid szünetekben ide-oda jártak, ajkai mozogtak: rózsafüzért imádkozott.

Istenes élet, istenes halál! Államférfiúi kötelezettségeinek teljesítése közben ragadta el Genfben, hol a trianoni Magyarország érdekeit képviselte

s bölcs, nyugodt, megfontolt beszédeivel a magyar névnek becsületet szerzett a világ nemzetjeinek képviselői előtt.

Bécsben meghült. Hozzátartozói ellenkezése dacára nem akart Bécsben maradni, hogy kezeltesse magát, mert kötelességérzete Genfbe szólította: a magyar érdekek azt kívánták, hogy ott legyen. Lázasan szállt a vasúti kocsiba s Genfben csakhamar ágynak dőlt. Rövid ideig tartó betegsége alatt gyakran magához vette a szent Útravalót s mikor már érezte, hogy halála órája közeledik, Isten akaratában való megnyugvással felvette a betegek szentségét azzal a hitvallói öntudattal, mely nagy életének annyira jellegzetes vonása volt.

Urunk mennybemenetelére

Olvasmány Nagy Szent Leó pápa ünnepi beszédéből

Urunk Jézus Krisztusnak boldogság-szerző és dicsőséges feltámadása után, azután tehát, hogy Isten igaz templomát, saját testét, amit a zsidók leromboltak, isteni hatalmával harmadnapra újjáépítette: ezután negyven nappal, (vagyis ma), én kedves szerettem: betelt a szent napok száma, melyet titokzatos isteni rendelés meghatározott. E negyven nap a mi kiművelésünkre volt szánva, hogy míg ebben az időszakban az Úr testi jelenlétének idejét kissé még meghosszabbította, a feltámadásba vetett hit a szükséges bizonyítékokkal megerősödjék. Mert Krisztus halála sok tanítványnak szívét megzavarta, midőn látták a kereszt bitóját, látták, amint lelkét kileheli, látták, amint a lelke-vesztett testet eltemették; s a keserűségtől elnehezülvén elméjük, bizony a kishitűség zsibbadása is beléjük lopkodott.

De most, e szent negyvennapos idő alatt a boldog apostolok, és mind a tanítványok is, akik a kereszten való kínszenvedés miatt annyira elcsüggedtek, s a feltámadás hite felől is kétségbe merültek, most a szemmel látható igazság által úgy megerősödtek, hogy az Úr mennybe távozása miatt nemhogy valami szomorúságba estek volna, hanem beteltek nagy örömmel.

S valóban: nagy és kimondhatatlan ok van az örvendezésre, midőn e szent gyülekezet szemeláttára minden égbeli teremtmény méltóságánál magasabbra hág az emberi természet. Felülemelkedik az angyali

rendeken, felülemelkedik az arkangyalok magaslatán, s nem áll meg alább, minthogy az örök Atyának jobbára üljön, hogy osztozzék a trónuson dicsőségében Annak, kinek isteni természetével összekapcsolódott a Fiú személyében.

Mivel tehát Krisztus mennybemenetele a mi emberségünknek fölemeltetése, s ahová előrement a Fő dicsőségben, oda hívatatik meg a Test is reménységben: méltó, én kedveltjeim, hogy örvendezzünk örömmel, s vigadozzunk kegyes hálaadással! E mai napon nemcsak a paradicsom birtokába helyeztettünk vissza, de Krisztusban az egek egébe behatoltunk; s így nagyobbat nyertünk Krisztus kegyelméből, mint amit elvesztettünk az ördög irigysége által. Akiket a dühös ellenség első lakásuk boldogságából kilökött, azokat Isten Fia a maga Testébe fölve az Atya jobbára helyezte, kivel él és uralkodik, a Szentlélekkel egységben, mint Isten mindörökkön örökké. Amen.

Pünkösdre

Olvasmány Nagy Szent Leó pápa beszédéből

Hogy e mai ünnepet az évnek egyedülállóan jeles napjai között kell tisztelnünk, azt szívében jól tudja mind, aki a katolikus egyház közösségéhez tartozik. Nem is lehet abban kétség, hogy mily nagy megbecsülés illeti e napot, melyet a Szentlélek Úristen adományozásának mindent felülmúló csodájával fölszentelt.

Mert e nap: a tizedik attól fogva, melyen Urunk minden egeknek fölébe emelkedett, hogy az Atyaistennek jobbára üljön, és ötvenedik az ő feltámadásától számítva: e nap, íme, reánk ragyogott, és magába rejti mind az Ó-, mind az Újszövetség megszentelő műveinek nagy misztériumait. Így jelenti ki nyilvánvalóan azt, hogy a Törvény a kegyelmet hirdette jó előre, a kegyelem pedig beteljesítette a Törvényt. Hiszen miképpen az Egyiptomból kiszabadult zsidó népnek a Bárány fölállója után ötven nappal adatott a Sína-hegyi törvény, azonképpen Krisztus szenvedése, vagyis Isten igazi Bárányának fölállója és föltámadása után ötven nappal – az apostolokra és mind hívő népre a Szentlélek alászállott. Ílymódon felismerheti minden figyelmes keresztény lélek, hogy az Ószövetséget beiktató események arra rendeltettek, hogy az evangélium-hirdetés kezdőmozzanatait szolgálják,

– és ugyanaz a Lélek valósítja meg a második szövetséget is, aki az elsőt létesítette.

„És beteltek mind a Szentlélekkel, és kezdének szólni különféle nyelveken, amint nekik a Szentlélek ad vala szólani.” Ó, mily kész ott a bölcsesség szava, ahol Isten a mester! Mily gyors ott a tanulás, ahol Ő a tanító! Nincs szükség tolmácsra a megértéshez, sem gyakorlásra a szoktatáshoz, sem időre a tanulmányozáshoz, ahol az igazság Lelkének ihletésére (aki ott fú, ahol akar), a más-más nemzetek különféle szava az Egyház szájában közös nyelvvé válik. E naptól fogva ugyanis az evangélium-hirdetés harsonája megzendült; e naptól fogva az adományok zápora, az áldások folyama öntözni kezdte azt, ami előbb sivatag volt és kiaszott föld, mert „az Isten Lelke lebegett a vizek fölött”, hogy megújítsa a föld színét, – és az ősi sötétséget elűzendő, az új világosság villámszerűen fölragyogott. A lángnyelvek tündöklő fénye mutatja, mily „fénylő az Úr igéje, s az ő beszéde tőzzel teljes”, meg van benne a világító erő, hogy értelmet adjon, de az égető hév is, hogy minden bűnt elemésszen.

Indítson mindez a pünkösdnap megünneplésére mindnyájunkat, s örvendezzünk a Szentlélek tiszteletében, ki az egyetemes Egyházat megszenteli, és minden értelmes lelket tanításába beavat. Ő a hitnek sugalmazója, ő az igazi tudományok tanára, a szeretetnek forrása, a tisztaságnak pecsétje, és minden erényeknek létesítő oka. Örvendjenek tehát a hívek egész bensejükben, hogy az egy Isten, Atya-Fiú-Szentlélek az egész világon minden nyelveken magasztaltassék, s az, ami a lángnyelvek képében pünkösdkor jelezve volt, az tetteinkben megőrződjön, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen.

A Szentlélek nagyon szép. Ahogy a napsugár bont rügyeket, úgy a Szentlélek bont lelkeket.

Minthogyha csak azt imádkozná a föld: Jöjj el, napsugár! Nélküled se szépség, se illat. Nélküled néma minden pacsirta, csalogány, fagyba rögzött rög a hant, a szántóföld.

Szentlélek, jöjj el! Akkor én is szebb virág, dalosabb lélek leszek.

Prohászka Ottokár

A Szentháromság és a keresztény nép

G. M. Oury

Naziánszoszi Szent Gergely színes képet rajzolt arról a forrongásról, amit Konstantinápolyban az arianizmus krízise okozott a nép között: „Mindenütt, a nyilvános tereken, az útkeresztezéseknél, az utcákon és a sikátorokban az emberek megszólítanak, a Szentháromságról össze-vissza beszélve. Pénzváltóhoz fordulsz? Rögtön a Születetlen és Szülött kérdésével kezdi. Megkérdezed egy péktől a kenyér árát? „Az Atya nagyobb – feleli ő – és a Fiú neki alárendelt.” Fürdőbe mégy? „Véleményem szerint – jelenti ki a fürdőmester – a Fiú egyszerűen a semmiből származik.”

Ennek a színes képnek a leírása, ha nem is kell szó szerint venni, mert az olvasó szórakoztatására szolgál, mégis pontos, mert a keresztények mind érintve érezték magukat a IV. század nagy szentháromságtani vitájában. Az arianizmus elleni küzdelemben nem a papok csatározását látták; a Krisztus istenségét elvető tévtanítás a keresztény hitet alapjaiban kérdőjelezte meg.

A Szentháromságba vetett hit végeredményben nem kizárólag a hittudósok ügye, a szentháromságos élet megtapasztalása nem kizárólag a misztikusok dolga. Az egész keresztény nép részese a szentháromságos lelkeségnek; a hívek élete „az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” a kereszt alá van rendelve. Imádságaikat szünet nélkül megszakítja a „Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentlélek Istennek”, örömeiket és diadalaikat a szentháromságos „Te Deum” himnusz teszi ünnepélyessé. A misében a Dicsőség, a Hiszekegy, a Szent vagy mind a Szentháromság kifejezett meghirdetése és ünneplése; míg az Eucharisztikus imádság a prefációtól kezdve (hálaadás az Atyának) az alapítás elbeszélésén keresztül (Krisztus cselekvése és jelenléte a keresztáldozatában) a megszentelő Lélek hívásáig (epiklézis) folyamatos fejlődést mutat szentháromságos szellemben az ünnepélyes befejezésig: „Óaltala, Óvele és Óbenne a tiéd, mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egységben...”

„Csodálatosabb énekem van, mint bárki másnak – mondta Szent Ambrus, himnuszairól szólva –, mert mi erősebb, mint a Szentháromságba vetett hit megvallása, amelyet minden nap az egész keresztény nép énekel! Minden keresztényben ott él a vágy, hogy hitét megvallja, mert megtanulta, hogyan kell a költészet nyelvén ünnepelni az Atyát, a Fiút és a Szentlelket”.

Jöjj segítségemre nyomorúságomban

Imádandó Szentháromság, egyedül mindenható Isten, Atya, Fiú és Szentlélek, aki nem akarod a bűnösök halálát, hanem megtérését, jöjj segítségemre nyomorúságomban, és irgalmadban ne vedd el magadtól gyöngé és méltatlan teremtményedet. Ne nézd bűneimet, se gondolataim szennyét, melyek oly fájdalmasan eltávolítanak akaratomtól, hanem inkább áraszd rám irgalmasságod bőséges kegyelmét. Ne engedd meg, hogy ellenségeim örvendezzenek halálomon a pokolban, ahol senki sem vallja meg nevedet, hanem könyörülj rajtam, szerencsétlenül, akit bűneinek súlya földre sújt, és aki kiszolgáltattott minden hiúság fertőzésének. Kérlek téged, add nekem szent malasztodat. Légy hozzám irgalmas nehézségeimben, szorongatásaimban, szükségeimben, megpróbáltatásaimban, minden veszedelemben, minden gyöngeségeimben, aki élsz és uralkodsz mindörökké. Amen.

*Szent Anzelmnak tulajdonított elmélkedés
(G.M.Oury: Szüntelenül imádkozatok)*

Lágyítsd meg kőszívemet

Imádlak téged, dicsőítlek téged, magasztallak téged, áldalak téged, mindenható, Atya, Fiú és Szentlélek, hármasság és mégis egy Isten. Jöjj segítségemre, Uram, szabadíts meg engem, tisztíts meg engem, Királyom és Istenem. Adj nekem igazságosságot, erőlelkűséget, mértékletességet, okosságot; add nekem a tökéletes hitet, a reményt és a szeretetet. Add nekem a bölcsesség, értelem, jótanács, tudomány, erősség, jámborság, félelem Lelkét. Add nekem az ég harmatának és a föld termékenységének áldását. Lágyítsd meg, Uram, kőszívemet. Adj bünbánatot és szívbeli töredelmet, hogy megsirassam számos bűneimet. Uram, nem vagyok méltó Szentegyházadba lépni. Méltatlan vagyok szememmel az ég felé emelni, és ajkaimmal áldott nevedet kiejteni, de te, aki engem teremtettél, könyörülj rajtam, amint tudsz és amint akarsz, én Uram és én Istenem.

*Petrus Damianus (1007–1072)
(G.M.Oury: Szüntelenül imádkozatok)*

Forrás, patak, folyó

Ó, Uram, hallgasd meg szavamat. Téged hívlak azzal a hittel, amelyet jóságodból üdvösségemért adtál. Mert a hívő lélek a hitből él, és reményben már birtokolja azt, amiből később valóságosan részesedik. Ó, Istenem, hallgasd meg tiszta lelkiismeretem szavát, nézd lelkem élő hitét és lángoló szerelmét. Te űzted távol tőlem a tudatlanság sötétségeit, te vezettél el az igazság ismeretére, te szakítottál ki a világ keserűségei közül, végül lelkemet gyöngéd szereteted közbejöttével te töltötted meg kegyelmeddel – kegyelemmel, édességgel.

Ó, boldog Szentháromság, hallgasd meg szavamat, hallgasd meg imádságom szavát, nézd hívő lelkem tiszta szeretetét, hiszen te tápláltál a hit édes tejével bölcsőmtől fogva, lelkemet te világosítottad meg kegyelmed fényével; ezt a hitet növelted és erősítetted meg bennem az Anyaszentegyház tanításával.

Téged hívlak, ó, áldott, egy, szent, dicsőséges Háromság.

Atya, Fiú és Szentlélek.

Isten, Úr és Védelmező.

Szeretet, kegyelem, ajándék.

Születetlen Lét, szülött Lét,

Lét, aki megújítasz mindeneket.

Igaz Világosság az igaz Világosságtól,
megvilágosító Világosság.

Forrás, patak,

folyó, mely öntöz és termékenyvé tesz.

Tőle, általa és benne vannak mindenek.

Éltető Élet, Élettől született Élet,

élet, aki életet adsz.

Az első önmagától van, a második az elsőtől született,
a harmadik mindkettőtől származik.

Atya, igazság forrása; Igazság-Fiú,

Szentlélek-igazság.

Atya, Fiú és Szentlélek,

és mégis egyetlen lényeg.

Egyetlen Erő, egyetlen Jóság,

egyetlen Boldogság.

Egyetlen természet, akitől, aki által,
akiben élnek és boldogan örvendnek
mindenek, kik léteznek,
s boldogságban részt vesznek.

*Szent Ágostonnak tulajdonított elmélkedések (XIII. század)
(G.M.Oury: Szüntelenül imádkozatok)*

Szívem heves vágyai

Ó, örökkévaló és egyenlő személyek Háromsága, egyetlen igaz Isten: Atya, Fiú és Szentlélek, ki egyedül lakod az örökkévalóságot megközelíthetetlen fényességben, ki a földet hatalmaddal alkottad és a mindenséget bölcsességeddel kormányzod!

Szent, szent, szent az Úr, a seregek Istene, az erős és rettenetes Isten, az igazságos és irgalmas, a csodálatos, minden dicsőre és szeretetre méltó. Egyetlen Isten három személyben, egyetlen lényeg, bölcsesség, jóság. Egy és oszthatatlan Háromság, feléd kiáltok, tárd föl nékem az igazság kapuját, hadd lépjem át küszöbét, hogy nevedet megvalljam, ó, Uram!

Ó, fenséges Isten, az emberi nem Atyja, íme, mint koldus zörgetek ajtódon; parancsold, hogy megnyitassék, mert te mondtad: zörgessetek, és megnyitatik nektek. Íme, ó, nagyon irgalmas Atya, ajtód küszöbén állnak szívem heves vágyai, szám feléd kiált, szememet könnyek fürdetik. Minden vágyam előtted van, és nem rejtegetem sóhajaimat. Uram, orcádat ne fordítsd el tőlem, és haragod ne hulljon szolgálóra. Ó, irgalmasságok Atyja, halld meg árva gyermeked jajsavát! Nyújtsd ki felé biztonságot adó kezéd! Ragadj ki engem a vizek mélységeiből! Ments ki engem e mérhetetlen sár és nyomorúság mocsarából: irgalmasságod tekintete előtt el ne vesszek. Nyomorúságom láttán essék meg rajtam szíved. Feléd megyek, ó, Uram, én Istenem, hogy meglássam országod gazdagságát, szünet nélkül szemléljem arcodat, s folytonosan illő dicsőretek zengjek szent nevednek.

Ó, Uram, aki annyi csodálatos tettel halmoztál el minket, hogy már egyedül ezek emléke is megvidámítja szívemet! Ó, Te, aki megvilágosítottad fiatalságomat, meg ne vess életem folyamán, hanem engeddd, hogy lényem örvendezzen fényességben. S végül tégy olyan élet osztályosává, amely szünet nélkül megújul benned. Amen.

*Szent Ágostonnak tulajdonított Soliloquia (XIII. század)
(G.M.Oury: Szüntelenül imádkozatok)*

A papság kegyelme

Június a papszentelések hava. Ilyenkor fokozottan kell imádkozni a szentelendőkért, az újmisésekért, akik a korszellemre nemet mondvá fogadják el és követik hivatásukat.

„Uram, mi mindent elhagytunk érted” – tört ki elemi erővel a visszavonhatatlan elkötelezettség szava a tanítványokból, és Jézus elfogadta, sőt helyeselte ezt a „mindent”, amelyben benne foglaltatott a lemondás hitvesről, gyermekekről, unokákról, egyszóval a családról. Mi több, Jézus ezt meg is erősítette: „A mennyek országában nem fognak sem nőszülni, sem férjhez menni”. A törvényt beteljesíteni jött Jézus kora vallási és társadalmi felfogásának, sőt látszólag az ószövetségi erkölcsiségnek is ellene mondott, amikor az apostolokat kiszakította családjuk köréből, vagy amikor a férfikorba jutottakat, abban lévőket nem buzdította nőszülésre, családalapításra. A gazdag ifjúnak adott tanácsában: „menj, add el mindenedet...” – szintén ott rejtezik ez a kizárólagosság a legszemélyesebb élet terén is, hiszen ha az ifjú tényleg nincstelenné tette volna magát, akkor a családalapítás anyagi forrásának elherdálásával neki sem maradt volna esélye a nőszülésre; következőképpen az apostolok önként vállalt állapotát kellett volna elfogadnia. Jézusnak ezt az ember legszemélyesebb döntésvilágába beavatkozó kijelentését – követelményét az apostolok a húsvéti események fényében még jobban megértették, hiszen a „zsidóknak botrány, pogányoknak ostobaság” számba menő föltámadás hirdetését mintegy kiegészítette a hirdető „botrányosan ostoba” életállapota, ami az önként vállalt nőtlenség volt, a mennyek országáért. A föltámadott Krisztussal találkozó tanúknak eszükbe sem jutott volna, hogy demokratikus népszavazás útján döntsenek a keresztény hit központi tételéről, ami Szent Pál apostol szavainak ellenfényében nyerte el igazi jelentőségét: „Hiábavaló a ti hitetek...”

Napjainkban az Egyház tagjait is egyre jobban befolyásoló parlamentáris gondolkozásmód azt sugallja, hogy a keresztény erkölcsiség kötelező vagy ajánlott követelményei fölött népszavazás útján döntsenek. A lobby-szisztéma lelkes hívei tőlünk nyugatra a Tízparancsolat hatodikjának eltörlését, semmissé nyilvánítását követelik a média-hazugságyarak tízszerez-százszoros felerősítésében. Ennek természetes következménye a cölibátus eltörlésének követelése, valamint az elváltak iránti jóindulat bizonyítása, a felbonthatatlan házasság felbonthatóvá tételével.

S ha lehet a keresztény erkölcsiség illetően átalakítása, akkor a hit területe miért lenne kivétel? Hemzsegnek a Krisztus feltámadását „természetes szinten” magyarázó hazug elméletek, időnként rangos teológiai kézikönyvekben is; az emberi test föltámadása pedig hiába szerénykedik az Apostoli hitvallás vége felé, a magukat teológusoknak álcázó, saját kételyeiket dogmává emelő, s azokat tévedhetetlenül hirdető értelmiségiek csak annyit mondanak ajkbiggyesztve: annál rosszabb azokra nézve, akik még hisznek a föltámadásban. Napjaink kihívása fölfedezni és fölfedeztetni, hogy a mennyek országáért vállalt cölibátus a feltámadásba vetett hit gyakorlati következménye – megvalósulása. A Katolikus Egyház nem mondhat le róla, ha továbbra is a megfeszített és föltámadott Jézus Krisztust megalkuvás nélkül akarja hirdetni.

Török József

Ó, Jézusom, örök Főpap! Tartsd meg papjaidat Szentséges Szíved oltalmában, ahol senki sem árthat nekik!

Őrizd meg szeplőtelennek felkent kezüket, melyek naponként érintik Szentséges Testedet!

Őrizd meg tisztán ajkukat, melyek Szentséges Véredtől piroslanak!

Őrizd tisztán az anyagiasságtól menten szívüket, melyek fennkölt papságod pecsétjét hordozzák.

Növeld bennük az irántad való hűséget és szeretetet, és véd meg őket a világ fertőzésétől!

Add meg nekik a kenyér és a bor átváltoztatásának erejével a szívek átváltoztatásának erejét is!

Áldd meg munkájukat gazdag gyümölcscsel, és add meg nekik egykor az örök élet koronáját! Amen.

Lisieux-i Szent Teréz

Működik

Kovács Gábor

A XIX. század híres francia papjában, *Vianney Szent Jánosban*, az arsi plébánosban gyakran föllépett a Szentléleknek az az adománya, amelyet 1Kor 12,8 *logosz gnószéosz*, „az ismeret szava” néven említ. Olvasott a lelkekben. Számos egyéb természetfölötti jelenség is előfordult körülötte.

Charles Montluisant százados sokat hallott ezekről. Néhány tisztársával kíváncsiságból fölkereste Jean-Marie Vianneyt.

Plébános úr – kérdezte tőle –, ugye ezek a történetek nem valóságok? Ugye ez mind csak képzelődés?

A különös pap hosszan szemébe nézett a fiatal katonatisztnek.

Kedves barátom – szólalt meg végül –, úgy tűnik, mégiscsak tud valamit a dolgról. Különbözik nem tudott volna megszabadulni *attól*.

Többet nem mondott. Montluisant zavarba jött, egy árva szót se szólt többé. Társai nem értették, mi történt. Faggatásukra később elbeszélte, mi volt az, amire az arsi plébános célzott.

Fogalmam sincs, honnan tud róla ez a pap – mesélte Montluisant –, de tény, hogy párizsi diák koromban beléptem egy emberbaráti társulatba, amely valójában fedőnéven működő spiritiszta egyesület volt.

Miután oda kezdtem járni, egyik napon, ahogy hazamentem, az az érzésem támadt, hogy nem vagyok egyedül a szobában. Mintha egy láthatatlan lény ott volna és lesne rám.

Nyugtalan lettem. Benyitottam a mellékhelyiségekbe, kitártam a szekrényajtót, benéztem az ágy alá. Sehol semmi. Mégis gyötört az a különös érzés. Egyre fojtogatóbbá vált. És egyszer csak azt éreztem, hogy *valósággal* fojtogat: egy láthatatlan kéz szorítani kezdte a torkomat...

Akkor még hívő voltam. Szenteltvizet hoztam a templomból, s azzal behintettem a szoba minden zugát. Ettől kezdve az ismeretlen jelenlét érzése tökéletesen megszűnt.

Többet be nem tettem a lábamat a spiritiszta társaságba. Nyilvánvaló, hogy az arsi pap célzása erre az esetre vonatkozott.

Nagy hallgatás követte a százados elbeszélését. Aztán, mintha valami illetlen dolgot mondott volna, Montluisant tisztársai másra terelték a szót.²

Az az idő, a XIX. Század, a racionalizmus virágkora volt, amikor sokaknak kényelmetlen lett volna szembenézni a szellemi világ valóságával. Mi azonban most éppen ezzel kívánunk szembesülni. Az előző fejezetben (Tengernek Csillaga XI/2.) tudatosan nyitva hagytam a kérdést, hogy a mágia valósággal működhet-e. Láttuk azt, hogy a mágikus megközelítés hamis numinózum felé fordul, azaz hibásan felfogott vallási érték előtt nyílik meg. Következik-e ebből, hogy nem nyílik meg *semmiféle* valóság előtt?

A racionalizmus szerint igen. Irracionális megközelítésnek semmi reális eredménye nem lehet.

Legyen szabad azonban rámutatni, hogy a ráció emberi egzisztenciánk egyik leglényegesebb dimenziója, ezért ha vétünk ellen, igen kínos realitásokba botolhatunk. Ha valaki végképp felmond a rációnak, elmeegógyintézetbe kerül. A rációnak való részleges felmondás ne járna valós következményekkel? A racionalista végzetesen megcsonkítja az emberi egzisztenciát, amikor tagadja, hogy az igenis belenyúl olyan dimenziókba is, amelyek értelemmel teljesen át nem foghatók. Ha föladjuk a ráció kontrollját – ahogy az okkult manipulációkban történik –, vajon semmilyen balesettel nem kell számolnunk ezekben a dimenziókban? Montluisant kapitány esetére a racionalista csak ügyetlen magyarázatokat tud adni, pedig a mágia hasonló ártalmi nem is olyan ritkák. Néhány éve hallottam valakiről, aki hasonló fojtogatást érzelt, miután *agykontrollal* foglalkozott. Sylvester, az amerikai spiritiszta médium pedig, akivel *Agnes Sanford* episzkopális író nő találkozott, úgy érzékelte a körülötte nyüzsgő szellemi lényeket, mint a férgeket.

„Állandóan nyaggatnak – panaszkodott. Tudja, mondom nekik, hogy menjenek el, de nem mennek. Tyű! Látom őket fölfele mászni a vizespoharamon...” A szerencsétlen fiatalember arról is panaszkodott, hogy minden szeánsz után iszonyú fejfájása van, és leheletbe elviselhetetlen bűz keveredik.³

Maga Mrs. Sanford csak egyetlen szeánszán vett részt Sylvesternek, de az se maradt következmények nélkül: másnap annyira kimárgoroltnak érezte magát, hogy alig tudott mozdulni, mély depresszió telepedett rá, és leheletében érezni kezdte azt a bűzt, amelyről Sylvester beszélt. Kínna imádkozta ki magát ebből az állapotból, megígérve Istennek, hogy többet közelébe se megy spiritiszta ülésnek. Több barátja szűknek nevezte emiatt felfogását. „Az is! – mondja ez a hívő protestáns hölgy. – Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre visz.” (Mt 7,14).

Nem vagyunk racionalisták, hitből élünk. Nem bocsáthatjuk el a mágiát egy kézlegyintéssel, mondván, hogy tudatlan emberek ártalmatlan hobbijával állunk szemben. Mikor saját plébániámon is babonás láncclevelek jelentek meg a templomban, keményen szót emeltem a mágia bűne ellen.

³ Sanford, Agnes: *Sealed Orders*. Logos International, Plaifeld, New Jersey, 1972. 152. o.

² Trochu: *Az arsi plébános*. Ecclesia, Budapest, 1988. 203-204. o.

Egy idős diakónus testvérem utána széles mosollyal mondta: ezek egyszerű emberek, nem kell olyan komolyan venni tévedésüket. Meggyőződés szerint nem fogta föl a dolog lényegét. A jóhiszemű tudatlanság természetesen csökkentti vagy meg is szünteti az erkölcsi felelősséget. Nekem azonban kötelességem volt ezt a tudatlanságot fölszámolni, mert a jóhiszeműen űzött mágia is ártalmas. Ha valaki véletlenül zuhan egy szakadékba, nincs erkölcsi felelőssége, nem követi el az öngyilkosság bánét – de attól még halára zúzza magát. Nekem, aki tudom, hogy ott a szakadék, az a felelősségem, hogy elhelyezzem a figyelmeztető táblát.

Gilbert Keith Chesterton, a konvertita katolikus író roppant egészségesen gondolkodott ebben a kérdésben. Egyik novellájában (*The Red Moon os Meru*) egy kiállítási sátorban a hindu Hegyi Mester olvas a tenyerekből. Chesterton katolikus pap hőse, a rejtélyeket hívó intuícióval fölfedő Father Brown, ezt a megjegyzést teszi rá:

Persze, ha ez tiszta csalás...

Mire a kiállítást rendező lady közbevág:

Ó, de a Hegyi Mester egy cöppet sem csaló! Ő egyáltalán nem közönséges bűvész vagy jövendőmondó. Nagy megtiszteltetés tőle, hogy egyáltalán leereszkedik jósolni az én vendégeimnek. Saját hazájában ő nagy vallási vezető, próféta és látnok. Jövendőmondása sem közönséges jóslás a prózai jövendőről. Nagy spirituális igazságokat mond az embereknek önmagukról, saját ideáljaikról.

Éppen ez az – feleli Rather Brown. – Ez az, amit kifogásolok. Azt akartam az előbb mondani, hogy ha ez tiszta csalás, nem olyan nagyon bánom. Nem lehet sokkal nagyobb csalás, mint a legtöbb dolog az ilyen látványos bazároknak; bizonyos értelemben csak ugratás. De ha ez vallás, ha spirituális igazságokat jelent ki – nos, akkor az egész olyan hamis, mint maga a pokol, és én szóba nem állok vele.

Ez némileg paradoxon – jegyzi meg az egyik vendég.

Nem tudom, mi benne a paradoxon – feleli eltűnődve a pap. – Nekem úgy tetszik, eléggé nyilvánvaló. Azt gondolom, nem sokat ártana, ha valaki német kémnek öltözne,⁴ és úgy tenne, mintha közölt volna a németekkel mindenféle hazugságot. De ha akad egy ember, aki az *igazságot* szolgáltatja ki a németeknek – nos, tessék! Ugyanígy, ha egy jövendőmondó *igazságban* utazik.

⁴ Ne feledjük, Angliában vagyunk.

Valóban azt gondolja – kezdi a másik.

Igen – csattan rá Brown atya. – Azt gondolom, hogy az ellenséggel üzletel.⁵

Chesterton, saját, paradoxonokat kedvelő irodalmi stílusába öltöztetve, kimondta a döntő szót: *ellenség*. Héber eredetű szóval: sátán.

A túlélezett paradoxon ne tévesszen meg bennünket: minden csalás bűn, minden hazugság árt. A jövendőmondó akkor is a hazugság atyjának, a sátánnak szolgálja, ha egyszerűen csal és hazudik. De ha ismeri rólam az igazságot, amit természetes úton nem ismerhet, akkor – szorosabban vagy lazábban, burkoltan vagy kifejezetten – kapcsolatban áll a Sötétség Fejedelmével, tőle kap információt. A működő mágia a sátán és a bukott angyalok – démonok – műve.

Értsük meg jól. Ahhoz, hogy valaki a mágia *bűnét* elkövesse, nem szükséges, hogy mágiája működjék. A Katekizmus korábban már idézett, világos tanítása szerint elegendő, ha „az emberek úgy tesznek, mintha hatalmuk lenne az okkult hatalmak fölött, mintha szolgálatukra tudnák kényszeríteni őket” (KEK 2117). A bűn el van követve, akár valóságos a mágia, akár nem. A Katekizmus itt nyitva hagyja a kérdést, hogy lehet-e a mágia valóságos. Elvégre az idézett mondat az erkölcsstani részben foglal helyet, célja a cselekedetek erkölcsi minősítése. A mágia bűnébe ezek szerint az is beleesik, aki csak szimulálja a mágiát (amit Chesterton Father Brownja, a meglepő paradoxon kedvéért, nem olyan nagyon bán). Továbbá az is elköveti a mágia bűnét, aki csak szándékolja a varázslatot, anélkül, hogy sikerülne neki. A Szent Antal-láncok küldői ez utóbbi kategóriába tartozhatnak; többé-kevésbé elhiszik hogy a lánc működni fog, jóllehet aligha működik. Én legalábbis nyilvánosság előtt szaggattam szét a láncleveleket, és a hajam szála se görbült. Bevallom, egy pillanatra eszembe jutott: mi lenne, ha most szörnyethalnék – az egész falu hinni kezdene a babonában. Ám úgy gondoltam, az már Isten gondja, hogy az ilyen hamis jeltől megoltalmazzon. Attól nem tartottam, hogy a levelek mágikus ereje végez velem. Túl nyilvánvaló volt az aránytalanság ok és okozat között ahhoz, hogy ettől komolyan kelljen félni. Akkora démoni erő mégse lehetett ezekben a tudatlan nénikék által jóhiszeműen másolgotott levelekben. De igenis létezik működő mágia is. Hallottam olyan esetről, amikor egy iskolás gyerek feketemágia-tankönyvhöz jutott, és kellemetlen

⁵ Shesterton, G.K.: *The secret of Father Brown*. Penguin Books, 1975. 132. o.

tanárnőjére elkezdte alkalmazni a halált időző varázslatot. A tanárnő ugyan nem halt meg, de rosszul lett. (Bájos gyerek lehetett, büszkesége szüleinek.)

Létezik működő mágia. Minden mágikus cselekmény manipulatív szándékú megnyílás valamilyen numinózum, vallási érték előtt. Ez egy hamisan elképzelt numinózum, mert manipulálhatónak van beállítva; Isten és a szent angyalok nem manipulálhatók; ám létezik hamissá vált, eltorzult numinózum is, a sátán és az ő angyalai személyében; a numinózus dimenzió előtti hibás megnyílás alkalmat adhat a sötét szellemi hatalmaknak, hogy belépjenek életünkbe. Ez nem attól függ, hogy szándékunk szerint őket szólítjuk-e meg. Éppen elég, ha óvatlanul nyitva hagyjuk szellemünk ajtaját a transzcendencia előtt. Az ördög nem gentleman, aki nem jön oda, ahol nem látják szívesen, hanem ordító oroszlán, amely „körüljár, keresve, kit nyeljen el” (1Pt 5,8). Belopakodik minden nyitott ajtón, akár hívtuk, akár nem. Egyetlen ajtó nyílik a numinózumra, amelyet nyugodtan kitarhatunk: Jézus Krisztus, az egyetlen közvetítő Isten és ember között (1Tim 2,5), ezen az egyetlen ajtón keresztül nem lép be az életünkbe pervertált numinózum, bukott angyal – ezt az egyetlen bejáratot reszketve kerüli.

Létezik működő mágia. *Emilien Tardif* atyának, amikor egy lelkigyakorlaton a mágia ellen beszélt, egy szerzetes-elöljáró kijelentette: „Én ismerek egy titkos formulát, amellyel a vérzést el lehet állítani”. Először nem volt hajlandó elárulni a szöveget, de Tardif unszolta: „Mondd el nekünk, csak így tudjuk fölfedni, mi áll mögötte!” nagy nehezen elmondta a szöveget – a franciában ez egy szójáték –: „Júdás, Júdás, Júdás! Parancsolj megállást ennek a vérzésnek, ahogy Jézust is megfogtad!” Júdás szólítása nyilvánvalóvá teszi a formula démoni jellegét. És a formula működött! Az illető hangsúlyozta, hogy ismételtén sikeres volt, azonnal elállította a vérzést.⁶ Ez az az eset, amikor „a sátán is a világosság angyalának tettei magát” (2Kor 11,14).

Létezik működő mágia. *Corrie ten Boom* beszéli el a következő esetet.⁷ Egy kislány súlyosan megbetegedett. Valakitől kapott egy talizmánt, amelyet a nyakában kellett viselnie, és nem volt szabad kinyitnia. A talizmán felvétele után a lány meggyógyult. Lelkében azonban elsötétült,

⁶ Tardif, Emiliano: In Jesus ist Heil. Charismatische Gemeindeerneuerung, Linz, 1990. 59-60. o.

⁷ Boom, Corrie ten: Jézus nevének ereje. Kiadó és évszám nélkül. 31. o.

tizenkét éves korában öngyilkosságot kísérelt meg. Lelkészt hívtak, aki rájött, hogy a kislány talizmánt visel a nyakában. Elkérte, és a hozzá fűzött fenyegetések ellenére fölnyitotta. A szelencében összehajtogatott papír volt ezzel a szöveggel: „Parancsolom neked, sátán, hogy tartsd egészségben ezt a testet, amíg a lelket a pokolra viheted”. A lelkész elégette a papírt, mire a lány visszaesett betegségébe. de később a hívők imájára teljesen kigyógyult. Az eset világos: a talizmán olyan személytől származott, aki szövetséget kötött a sátánnal. Ilyesmi nemcsak a Faust-legendában vagy a boszorkányperek kínzással kicsikar vallomásaiban szerepel, ma is szólnak róla valóságos tanúságtételek. Jelen esetben a Gonosz „jó fiú” akart lenni, amikor a testi betegséget meggyógyította, aztán a hatalom segítségével, amit a talizmán révén nyert a lány fölött, érvényesítette volna igazi szándékait.

Lehetséges ez? A sátán és a démonok is művelhetnek csodákat? Nos, szoros értelemben vett csodákat, amelyekhez Isten mindenhatósága kell, nem; de létrehozhatják Isten csodáinak démoni utánezatát. Ezek az utánezatok nagyon hatásosak is lehetnek. Olvassuk Mt 24,24-et: „Hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is tévedésbe ejtsék” – mondja Jézus. Vagy olvassuk az Antikrisztus apokaliptikus vízióját Jel 13,13-ban: „Nagy jeleket művelt, s még azt is megtette, hogy tűz szálljon le az égből az emberek szeme láttára.” Igen, hitünk szerint ez így van. Valóságos szellemi erőkkel állunk szemben. „Nem a vér és a test (= ember) ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának kormányzói ellen, a gonoszságnak az ég magasságaiban lévő szellemei ellen” (Ef 6,10-12).

Minderre szeretik azt mondani, hogy az „ördöggel való riogatás”, és „félelmet ébreszt”. Minden bizonnyal kényelmesebb egy olyan teológia árnyékában élni, amely szerint a sátán és a démonok külön személyekként nem is léteznek; tulajdonképpen nem mások, mint az ember és a történelem negatív tendenciáinak megszemélyesítései. Csakhogy ez a teológia *hamis*. Ellentétben áll a Szentírással, a Szentagyománnyal és a Katolikus Egyház tanítóhivatalával. Az ördög létezik és körüljár; perverz, de magasrendű intelligencia kutatja, hogyan árthat nekünk, Isten elleni vad gyűlöletében. A figyelmeztető táblákat ki kell tenni. Ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy féljünk. Éppen azért nem kell félnünk, mert tudjuk, honnan fenyeget a veszély. Részemről semmiféle félelmet nem érzek, amikor az Ellenség szándékait leleplezni törekszem. Jézus Krisztus, amikor meghalt

a kereszten és dicsőségben föltámadt, legyőzte a sátán. „Ennek a világnak a fejedelme megítéltetett” (Jn 16,11). Ha Jézus neve van szívünkben és ajkunkon, mi a győztes oldalon állunk. „Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, s minden ellenséges hatalmon, és semmi sem fog ártani nektek” (Lk 10,19).

Nincs okunk rettegni a Gonosztól. Taposunk rajta!

(Kovács Gábor: *Mágia és hit, Szent István Társulat, 2006*)

A 4, mint a Kereszt és a világmindenség jele

Gondoljunk a 4 égtájra, ami szerint minden térkép ábrázolja a földet, de az eget is. Ezt szélrózsának is nevezzük, valószínűleg a Szentírásra támaszkodva, amely a 4 irányt 4 szélnek nevezi. Az angyalok a világ végén „összegyűjtik a választottakat a **négy szél felől**.” (Mt 24,31 és Mk 13,27) Ezt sok fordítás a „szélrózsza minden irányának” fordítja, ami nem egészen ugyanaz, hiszen a Jelenések Könyvében ez a 4 szél már 4 angyallal kapcsolatos. „*Ezután 4 angyalt láttam, amint a föld 4 sarkán állt és föltartóztatta a föld 4 szelét.*” Itt is aztán a választottak összegyűjtéséről van szó, tehát a fenti kijelentést pontosítja. (Ez persze arra is utal, hogy a természet dolgait angyalok igazgatják. Sajnos a bukott angyaloknak is van ehhez hatalma.)

Általában az égben az 4, ami a földdel, a megváltással kapcsolatos. A térképek koordináta rendszerben ábrázolják a föld részeit. Nem kerülheti el a figyelmünket, hogy a szélrózsza vagy a koordináta-rendszer **kereszt alakú**.

Természetesen Isten, akiben nincs idő és mindent tud, már a világ teremtésekor tudta, hogy Fia a Kereszten fogja megváltani a világot. Így már a világmindenségbe is beletette a kereszt jelét. **Koordináta hozzárendelést jelent. Tehát már a teremtéskor hozzárendelte Isten az egész világot a keresztnek.**

Ez bőséges anyagot adhat az elmélkedéshez, és így már ez a felismerés önmagában is igazolja, hogy érdemes a számok szimbolikájával foglalkozni.

Egyébként is minden négyes csoportot hozzárendelhetünk a Kereszt 4 végéhez. Ez szinte végtelen elmélkedési anyagot adhat. Pl. az Egyház 4 jelzőjét, ahogy a Hiszekegyben is imádkozzuk: egy, szent, katolikus és

apostoli. Aztán a 4 nagy prófétát, a 4 evangélistát és az ehhez kapcsolódó 4 élőlényt. (Ez 1,5. 3,13. Jel 4,6-9. 5,6.8.11.14. 6,1.3.5-7. 15,7. 19,4.) (Sokszor látható templomokban a négy evangélista szimbólumaként a négy élőlény, leginkább szószékeken, de az evangélisták képein is sokszor megjelenítik.)

A 4 sarkalatos erény is idetartozik: okosság (bölcesség), igazságosság, mértékletesség (helyes mérték), bátorság (erőslelkűség). Az elnevezés nem a 'sarkall' szóból származik, hanem a sarokoszlopból. Latinul cardinalis erények. Ezeket úgy képzelhetjük el, mint a teremtés épületének négy sarkán 4 sarokoszlopot, amely *tartja az egész épületet*. Ezek kötik össze a földet az éggel. Ezek nélkül a többi erény nem állja meg a helyét.

Már az ősi időkben is az ember, főleg az ógörögök szimbólumokban gondolkodtak és összefüggéseket láttak a számok és a teremtő Isten gondolatai között. Természetesen pogányok voltak, több istent imádtak, de még közelebb voltak a paradicsomi hithez és sok mindent megtartottak az eredeti őstudásból. Ez látszik például a **4 elemből**, amiből szerintük az egész világ fölépül: Ég, föld, tűz, víz.

A mai ember persze tudományos gőgjében azt mondja: Dehogy 4 elem, hisz már Mendelejev is 92-t sorol fel periódusos rendszerében, és azóta még egy csomó gyorsan bomló elemet fedeztek föl, számuk egyre nő. Természetesen itt egészen más értelme van az elem szónak: egyszerű anyagok, nem vegyületek.

Elgondolkoztató azonban, hogy szt. Hildegard Istentől kapott látomásainak leírásában ugyanerről a 4 elemről beszél. Csakhogy ezt egészen tág értelemben kell érteni: A **föld** jelenti nála az egész anyagi világot, így az emberi testet is. A **víz** minden folyadékot, de szimbolikusan a kegyelmet is, a bölcességet is, sőt az emberi lelket is. A **tűz**, az égés, jelképe minden kémiai folyamatnak, de a szeretetnek is, gyűlöletnek is. Az **ég** jelenti a látható eget, de a mennyországot is, mint ahogy ma is mindkét értelemben használjuk. És jelenti az ég lakóit is, Istent, angyalokat, szenteket. (Ismerjük a mondást: „Ha az ég úgy akarja.”)

De a mai kémia is 4 aminosavra vezet vissza minden életet, tehát a tudomány szerint is 4 dologra épül a világ.

Ugyanilyen tágan kell értenünk a biblia nyelvét is, ahogy szt. Hildegard a 4 elemet. Jelentheti egyszerre a szó szerinti értelmet is és a szimbolikusat is. Ugyanígy a számoknál.

Flamming Kenneth könyvének⁸ borítójáról idézem:

„Mi köze a bibliának a csillagképekhez? A felelet az, hogy Isten teremtette a csillagokat (és szimbolikus jelentést is adott nekik) és nevezte el a csillag-konstellációkat, *sokkal régebben, minthogy a pokol erői elrontották volna a csillagképek jelentését*, hogy az embereket babonás horoszkóp függőséggel szolgásgukba hajtsák.”

Szt. Bonaventúra szerint az egész teremtett világ természetfölötti valóságok jele, szimbóluma. (De már Platon is ilyesmit mond, hogy minden földi dolog csak az égiek tükörképe, jelképe.) „Legyenek világítók az égen, ... és szolgáljanak **jelül**,” mondja Isten, mikor a 4. napon megeremti a napot, a holdat és a csillagokat. (I Móz 1,14)

A 4-hez tartozik a 40 is, 4×10. Itt a 10 (mint a 100 és 1000 is) a **teljességet** jelenti.

40 napig esett az eső a vízözön idején. 40 évig vándoroltak a zsidók a pusztában. 40 napig ették a mannat. 40 napig maradt Mózes a kinyilatkoztatás hegyén. 40 napig ment Illés próféta az angyaltól felkínált étel és ital erejével az Isten hegyéig. (Ez utalás az Oltáriszentség erejére, ami a teljesség, mint a manna is.) 40 nap és 40 éjjel böjtölt Jézus a pusztában. Feltámadása után 40 napig jelent meg a tanítványoknak (Csel 10,3). 4000 embert lakatott jól Jézus a pusztában (Mk 8,9.20.). Itt mindenütt Isten üdvösség-tervéről van szó, és annak teljességéről.

Itt is szinte mindegyikről külön elmélkedhetünk, miért van ott a 4 és a teljességet jelentő 10, stb.

M.B.

Az alázatos lélek

Kivonat a nagyfalui (Erdély) üzenetekből (2007. 03.2–4.)

Havi mottó: „Aki hagyja magát, hogy megalázzák, Isten felmagasztalja!”

Jézus mondta: „A Földön – látszólag – az erős győz! Te akkor győzöd le önmagadat, ha nem ütsz vissza a téged megalázóknak! Az én országomban nem az erő a fontos, hanem az alázat! Az én országomba nem jut be a gőgös ember, csak az, aki le tudja győzni önmagát és így válik alázatosná.

⁸ „God’s Voice in the Stars” Zodiac Signs and Bible Truth (Isten hangja a csillagokban. A zodiakus jelek és a biblia igazsága) Loizeaux tetstvérek kiadása USA, 1981. és 1988.

Tanácsom: ne gyávaságból légy megalázkodó, hanem Igazságban légy béketűrő! Az alázatos ember követi az én példámat és tanításomat! Tudnotok kell, hogy ha az alázatosságot gyakoroljátok, a Gonosz felett is győzedelmeskedhettek. Aki hagyja magát, hogy megalázzák és felajánlja azt a mennyei Atyának, az már a győztes oldalán áll, mert benne a gőgöt az alázat váltotta fel.”

A Szűzanya mondta: „Az alázatos embert a Szentlélek, a gőgös embert a Gonosz lélek vezeti! Szent Fiam, amikor a földön élt, sokszor megalázták, de Ő nem vágott vissza senkinek, mert akkor olyan lett volna, mint azok, akik megalázták. Én az alázatossággal nyertem el mennyei Atyám tetszését... Ne kövessétek a Gonosz hamis tanításait. Az Ellenség követői „hamis alázattal” fognak próbálkozni, hogy a keskeny útról letérítsék még az igazakat is! Jelenleg a világban sok a tudatlan, de gőgös ember, akiket csak alázatos lelkülettel lehet tanítani! Ha hallgatnak rátok és bűnbánatot tartanai, akkor ők is felszállhatnak a „nagy hajóra” és bár utolsóként, de ők is eljuthatnak az „Új Világba”. Tudjátok meg, hogy elsősorban azok fognak átmenni ebből a világból az „Új Világba”, akikben alázatos, szolgáló szeretet van!

Uram, segíts, hogy én ne alázzak meg senkit, de ha engem megaláznak, adj erőt, hogy el tudjam fogadni és fel tudjam ajánlani azt a bántalmazóim megtéréséért! Amen

Prófécia a magyarokhoz

A Szlovákiából érkező Vaclav atya megköszönte, hogy a zuglói Szentlélek templom közössége révén hazájukban is elindult a megújulás, s egy prófeciát hozott ajándékba: „Ne félj, én kedves magyar népem, begyógyítom a gonosz által okozott sebeidet, összetöröm a rabság jármát ,mely még rajtad van! Előttem járok, benned lakozom, veled vagyok, megvédelek. Betöltelek téged, és megáldalak!”

Vaclav Kocian emlékeztetett, hogy valamikor egy ország voltunk, amelynek neve Regnum Marianum, s talán ennek az országnak az Úr újabb feladatát akar adni, amelynek célja Európa megújulása.

*Kunszabó Zoltán, az Új Jeruzsálem közösség vezetője
(részlet a 2007. évi karizmatikus találkozó beszámolójából)*

Vállaljunk továbbra is rendszeres imát és böjti áldozatot hazánk és a világ megmentéséért, és kérjük, hogy Isten előttünk járva minél előbb győzedelmeskedjen a gonosz felett! *(a szerkesztő)*

Mária- kegyhelyek

A lőcsei kegyszobor

A történelmi Magyarország északi vidékén, a Magas-Tátra lábainál, Lőcse városához közel található az a Mária-hegy (ma szlovákul Mariánska Hora), amelyen kétszáz éve neogót stílusú templom emelkedik a középkori eredetű, lebontott kápolna helyén és őrzi a Lőcsei Pál műhelyéből származó szobrot, amely Szűz Máriát ábrázolja. Hagyomány szerint a tatárjárásig nyúlik vissza Mária itteni tisztelete, mert a lőcsei hívek, hálából a tatároktól történt megmenekülésükért a kies hegyen kápolnát emeltek a jelenlegi kegyszobor elődjének, s messzi földről már a középkorban sok-sok zarándok esdette le maga és szerettei számára az égi pártfogást.

Az a hagyomány, miszerint eleinte kartauzi remeték gondozták volna, nem felel meg a történelmi valóságnak, mert a kartauziak elvonultabb életet éltek, s még zarándokok sem zavarhatták meg szent magányukat.

A hátsó borítón a lengyelországi Limanowa búcsújáráhely kegyszobra látható. A XIV. század végén gótikus stílusban, föltehetőleg észak-magyarországi műhelyben készült Pietà szobrot 1966-ban koronázta meg Krakkó akkori érseke, Karol Wojtyła. 1980-ban azt a koronát ellopták. II. János Pál pápa az 1983-as lengyelországi utazásakor ismét megkoronázta a kegyszobrot, ezzel is kifejezve máriás lelkületét.

Török József

Ebben a negatív világban egyre inkább csak Jézus megszabadításában reménykedhetünk, aki valóban szabaddá tud tenni mindenkit (a szerk.)

A r ó z s a f ü z é r

Megszabadítás rózsafüzér

A megszabadítás rózsafüzér Róna Gábor jezsuita atyától, Mexikóból származik.

Ne kételkedjük, abban, hogy az Úr Jézus meghallgatja imánkat és megadja nekünk ami Isten akarata szerint javunkra válik. Amikor befejeztük az imát, köszönjük meg Jézusnak mindazt az áldást, amit ránk árasztott és azokra akikért közbenjártunk.

Mindig csak egy szándékra imádkozzuk ezt a rózsafüzérét!

(Ha az alábbiak szerint egy teljes rózsafüzért elimádkozunk, 205-ször ejtjük ki Jézus nevét.)

Bevezetés: keresztvetés, Jöjj, Szentlélek...(ének) Hiszekegy... Úr Jézus...

Úr Jézus, Te azt mondtad: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, akkor valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36). Ezzel a bizalommal fordulok Hozzád!

Tized: Jézus, akit... Jézus könyörülj (10-szer)...

Nagy (önálló) szemre: Jézus, akit Te megszabadítasz, az valóban szabad lesz!

Kis szemekre:

Jézus könyörülj rajtam! (férjemen vagy gyermekemen stb.)

Jézus gyógyíts meg engem (férjemet vagy gyermekemet stb.)

Jézus ments meg engem (férjemet vagy gyermekemet stb.)

Jézus szabadíts meg engem (férjemet vagy gyermekemet stb.)

Befejezés:

Oltalmad alá futunk, Istennek szent Szülője, könyörgésüket meg ne vesd szükségünk idején, hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől, mindenkoron dicsőséges és áldott Szűz! Mi Asszonyunk, mi Közbenjárónk, mi Szószólónk! Engeszteld meg nekünk Szent Fiadat, ajánlj minket Szent Fiadnak, mutass be minket Szent Fiadnak. Amen.

Ének javaslat: EE 201/1-2, (H 157/1-2) (Szeretlek, szép Jézus...)